

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobkyně **M. F.**, zastoupené JUDr. Libuší Šmehlíkovou, advokátkou se sídlem Ostrava-Slezská Ostrava, Michálkovická 108, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.6.2015, č. j. MPSV-UM/16706/15/9S-MSK, o **snížení příspěvku na péči**,

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 26.8.2015 se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 13.1.2015, č. j. 18308/2015/OOI, kterým bylo rozhodnuto snížit příspěvek na péči z částky 12.000,- Kč na 8.000,- Kč měsíčně od 1.2.2015, a rozhodnutí Úřadu práce bylo potvrzeno.

Žalobkyně konstatovala, že snížení příspěvku na péči z částky 12.000,- Kč na 8.000,- Kč měsíčně od 1.1.2015 bylo odůvodněno závěrem, že podle § 8 odst. 2 zákona

č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, není schopna zvládnout pouze 7 nebo 8 základních životních potřeb. Rozhodnutí vycházelo z posudku Posudkové komise MPSV ze dne 16.4.2015, která konstatovala, že vzhledem k dovršení věku 18 let se mění stupeň číslo. IV. jejího postižení na stupeň číslo III. – těžká závislost. Posudek posudkové komise žalobkyně považuje za nesprávný, neboť řádně nevyhodnotil její schopnost zvládat základní životní potřeby dle § 9 zákona o sociálních službách a uvedla, že trvá na uznání nezvládnutí základní životní potřeby orientace, která v posudku a v rozhodnutí vycházela výhradně z písemné dokumentace a nebyla vzata v úvahu faktická obsahová náplň pojmu orientace. Žalobkyně uvedla, že souhlasí s tím, že je schopna se orientovat v čase. Rozhodně však není schopna samostatně se orientovat ani v přirozeném prostředí. Její zdravotní stav se nezměnil od posledního posuzování zdravotního stavu, kdy jí byl přiznán stupeň č. IV. Jedinou změnou je pouze dosažení věku 18 let. Není schopna samostatně tuto základní životní potřebu realizovat, neustále potřebuje další osobu, která je nepřetržitě s ní. Poukázala na to, že ve škole je s ní po celou dobu výuky asistentka, která jí zapisuje poznámky a orientuje ji na prostředí ve škole. Informuje ji, kde probíhá výuka a zajišťuje její přesun. Po ukončení výuky není schopna se samostatně orientovat. Po zbývající dobu se o ni nepřetržitě stará a péči zajišťuje její matka paní K. F., neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu vyžaduje každodenní pomoc a dohled při zvládnutí 9 základních životních potřeb a splňuje tak podmínky stanovené zákonem. č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Poté, co zrekapituloval průběh řízení před správními orgány a konstatoval obsah posudku Posudkové komise MPSV ze dne 16.4.2015, z něhož citoval, uvedl, že za schopnost zvládat základní životní potřebu orientace, se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientoval se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat. Žalovaný poukázal na to, že Posudková komise MPSV ve svém posudku k orientaci uvedla, že dle výsledku sociálního šetření ze dne 7.10.2014 je žalobkyně zcela orientována, jak v domácím prostředí, tak i mimo něj, dle objektivního nálezu praktické lékařky je správně orientována místem, časem i osobou, sluchem, zrakem s brýlovou korekcí, má normální intelekt. Z toho plyne, že má přiměřené duševní kompetence, dle objektivního nálezu neuroložky je žalobkyně mentálně šikovná. Posudková komise MPSV hodnotila tuto základní životní potřebu jako zvládanou. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně byla vyšetřena při jednání posudkové komise MPSV dne 11.6.2015, kdy byla schopna zcela adekvátně odpovídat na položené otázky, odpovědi byly přiléhavé, bez časové latence, v jednání prokázáno, že je orientována místem, časem i osobou, má přiměřené duševní kompetence a orientuje se v obvyklém prostředí. Posudková komise vysvětlila důvody, které ji vedly k uznání této základní životní potřeby, jako potřeby žalobkyně zvládané, jsou to jednak výsledky sociálního šetření ze dne 7.10.2014, které referují o tom, že žalobkyně je zcela orientována, jak v domácím prostředí, tak i mimo něj, tak i medicínské důvody. Dle objektivního nálezu praktické lékařky pro děti a dorost a neuroložky je žalobkyně správně orientována všemi kvalitami, z toho plyne, že základní životní potřebu v přijatelném standardu zvládá. Při posouzení zdravotního stavu žalobkyně v roce 2011 lékařem OSSZ Ostrava ve věci příspěvku na péči posudkový lékař OSSZ Ostrava pochybil, když uvedl, že se žalobkyně neorientuje v přirozeném prostředí, vůči jiným fyzickým osobám, v čase, mimo přirozené prostředí. Dle výsledku sociálního šetření v roce 2011 byla žalobkyně orientována

v čase, prostoru i osobou, dle objektivního nálezu její praktické lékařky pro děti a dorost z roku 2011 byla správně orientována místem, časem i osobou. Tyto objektivně prokázané skutečnosti dokládají, že žalobkyně zvládala orientaci i v roce 2011 a zvládá ji i v roce 2015. Není tedy medicínského důvodu pro nezvládání základní životní potřeby b) orientace. K namítanému nezvládání cesty do školy a ze školy, nutné pomoci, pak toto bylo hodnoceno v rámci základní životní potřeby a) mobilita, která byla Posudkovou komisí MPSV hodnocena jako nezvládaná.

U jednání zástupkyně žalobkyně setrvala na žalobních námitkách a dále uvedla, že žalobkyně nezvládá i základní životní potřebu komunikace s odůvodněním, že žalobkyně sice je částečně schopna komunikaci zvládat, nicméně k některým úkonům v komunikaci potřebuje další osobu.

Podle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Z ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že soud přezkouvává výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Ze správního spisu žalovaného bylo zjištěno, že žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni k rukám její zmocněnkyně dne 3.7.2015. Žalobní bod, jehož obsahem je námitka, že žalobkyně nezvládá i základní životní potřebu komunikace nebyl uplatněn v žalobě doručené soudu 26.8.2015 (včas podané), ale až u jednání dne 1.12.2015, tedy po zákonné lhůtě pro podání žaloby, a soud proto v souladu s ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. a § 72 odst. 1 s.ř.s. tento žalobní uplatněný u jednání 1.12.2015 nepřezkoumával.

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu žalobních námitek uplatněných ve včas podané žalobě ze dne 26.8.2015, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správních spisů zjistil soud následující skutečnosti. Rozhodnutím Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 13.1.2015, č. j. 18308/2015/OOI bylo rozhodnuto o snížení příspěvku na péči ve prospěch žalobkyně z částky 12.000,- Kč na 8.000,- Kč měsíčně od 1.2.2015. Správní orgán vycházel při posuzování stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby z posudku ze dne 4.11.2014, vypracovaného posudkovou lékařkou OSSZ Ostrava, podle něhož žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc v těchto oblastech základních životních potřeb: mobilita, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost. Posudková lékařka uvedla, že jde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. c)

zákona č. 108/2006 Sb., v pl. znění, považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve III. stupni (středně těžká závislost). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 8 základních životních potřeb a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby. V souladu s nově stanoveným stupněm závislosti byla podle § 11 citovaného zákona výše měsíčního příspěvku snížena. Proti rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím své zmocněnkyně odvolání.

O odvolání rozhodl žalovaný nyní žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26.6.2015, č. j. MSPS-UM/16706/15/9S-MSK, odvolání zamítl a rozhodnutí Úřadu práce potvrdil. Žalovaný jako odvolací správní orgán si vyžádal posouzení zdravotního stavu žalobkyně Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR. Z protokolu o jednání posudkové komise ze dne 16.4.2015 a z posudku z téhož data vyplývá, že posudková komise vycházela ze zdravotní dokumentace praktické lékařky žalobkyně MUDr. V., z jejího nálezu ze dne 12.10.2014, z nálezu neurologické ambulance MUDr. T. ze dne 2.9.2014, z nálezu alergologické ambulance MUDr. Š. ze dne 19.3.2014, z nálezu oční ambulance MUDr. Š. ze dne 27.6.2014, z nálezu Dětského rehabilitačního stacionáře MUDr. Š. ze dne 22.8.2013, 1.10.2014, ze sociálního šetření Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 7.10.2014, z úplné spisové dokumentace OSSZ v Ostravě. Posudková komise ve shodě s posudkovým závěrem lékaře OSSZ ze dne 4.11.2014 dospěla k závěru, že žalobkyně pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav nezvládá základní životní potřeby pod písmeny a), d), e), f), g), h), i), j) – celkem 8 základních životních potřeb a že ze zdravotního hlediska není odůvodnitelné, aby nezvládala zbývající základní životní potřeby pod písmenem b) – orientace a písmenem c) – komunikace. K základní životní potřebě písmeno b) orientace konstatovala, že dle výsledku sociálního šetření ze dne 7.10.2014 je žalobkyně zcela orientována, jak v domácím prostředí, tak i mimo něj. Dle objektivního nálezu praktické lékařky pro děti a dorost je správně orientována místem, časem i osobou, sluchem, zrakem s brýlovou korekcí, má normální intelekt, z toho plyne, že má přiměřené duševní kompetence. Posudková komise současně vyslovila závěr, že při posouzení zdravotního stavu žalobkyně v roce 2011 na OSSZ ve věci příspěvku na péči lékař OSSZ pochybil, když uvedl, že žalobkyně se neorientuje v přirozeném prostředí, vůči jiným osobám, v čase mimo přirozené prostředí. Dle výsledku sociálního šetření z roku 2011 byla žalobkyně orientována v čase, prostoru i osobou, což plyne i z nálezu její praktické lékařky z roku 2011, v němž se uvádí, že posuzovaná je správně orientována místem, časem i osobou. Dle posudkové komise tyto objektivně prokázané skutečnosti jen dokládají, že žalobkyně zvládala orientaci v roce 2011 a zvládá ji i v roce 2015 a není medicínského důvodu pro nezvládání základní životní potřeby orientace. Posudková komise uzavřela, že k datu vydání napadeného rozhodnutí nešlo o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. d) zákona č. 108/2006, ve znění zákona č. 366/2011 Sb., považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV., šlo o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011, považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III. (těžká závislost). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžadovala každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a nebyla neschopna zvládat 9 nebo 10 základních životních potřeb, nebyla však schopna zvládat 7 nebo 8 základních životních potřeb. Tento zdravotní stav byl i ode dne 9.9.2014.

Ze správního spisu dále plyne, že u ústního jednání dne 29.4.2015 byla přítomna zmocněnkyně žalobkyně paní K. F., která po zákonném poučení byla seznámena s podklady před vydáním rozhodnutí o příspěvku na péči, kromě jiného s výše uvedeným posudkovým závěrem PK MPSV ze dne 16.4.2015, s nímž vyslovila nesouhlas. Zopakovala, že žalobkyně nezvládá základní životní potřebu b) orientace a argumentovala tím, že žalobkyně není např. schopna samostatně zvládnout cestu do a ze školy, vždy je dopravována druhou osobou. Má za to, že cesta do a ze školy představuje orientaci v sociálně známém a přirozeném prostředí. Současně požádala o opětovné posouzení schopnosti zvládat tuto základní životní potřebu. Současně požádala o osobní účast žalobkyně při novém jednání posudkové komise.

Následně byl vypracován doplňující posudek. Jednání posudkové komise, jak plyne z protokolu o jednání ze dne 11.6.2015 byla přítomna i žalobkyně. Žalobkyně a její zmocněnkyně byly seznámeny se základním výčtem podkladů, které komise měla k dispozici. Na dotaz, jaké má subjektivní potíže, žalobkyně uvedla, že chodí do školy, studuje Střední průmyslovou školu chemickou, ve 2. ročníku. Ve škole se jí líbí, je to těžké, ale zvládá to. Nejvíce ji baví biologie, čeština. Ve škole má asistenta, který jí se vším pomáhá. Doma jí maminka pomáhá skoro se vším, potřebuje pomoc při přesunu z vozíku, při oblékání. Ví jaké je dnes datum, ví, kde se nachází. Hodiny pozná, blízké osoby pozná. Má problémy s nohama, rukama, levá strana je horší, píše pravou rukou. Levá ruka nezvládne nic, pohybuje se jen na mechanickém invalidním vozíku. Její zmocněnkyně dodala, že žalobkyně ví, že je v Ostravě v nemocnici, ví, kde bydlí apod., ale pokud nechá žalobkyni někde samotnou, není schopna se tam orientovat, začne být nervózní, rozrušená. Kdyby ji nechala ve škole, sama domů nedojde. Musí mít vždy při sobě někoho. Není schopna sama fungovat. Posudková komise se následně usnesla na posudkovém závěru, že v případě žalobkyně se nejedná o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. d) zákona č. 108/2006 Sb. ve znění zákona č. 366/2011 Sb., považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV., jde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb., považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III. (těžká závislost). Podle posudkového zhodnocení ze dne 11.6.2015 posudková komise MPSV setrvala na svém posudkovém závěru přijatém při jednání dne 16.4.2015, uvedla, že žalobkyně je schopna odpovídat zcela adekvátně na položené dotazy, odpovědi jsou přiléhavé, bez časové latence, v jednání bylo prokázáno, že je orientována místem, časem i osobou, má přiměřené duševní kompetence a orientuje se v obvyklém prostředí. Posudková komise shodně jako v předchozím posudku odůvodnila svůj závěr o tom, že žalobkyně zvládá základní životní potřebu – písm. b) orientace.

S podklady pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí byla zmocněnkyně žalobkyně seznámena u dalšího ústního jednání dne 22.6.2015, kromě jiného byla seznámena s posudkovým závěrem PK MPSV ze dne 11.6.2015 ve věci posouzení stupně závislosti žalobkyně pro účely příspěvku na péči. Žalovaný na základě shora uvedeného posudku včetně jeho doplnění odvolání žalobkyně žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění citoval závěry posudkové komise shora uvedené, označil podklady, z nichž posudková komise při vypracování posudku vycházela a konstatoval, že z posudku je zřejmé, z čeho posudková komise při jejich vypracování vycházela, jak podklady a jí samotnou zjištěné skutečnosti hodnotila s tím, že posudky byly vypracovány posudkovou komisí

v řádném složení a je z nich patrné, že posudková komise měla pro posouzení zdravotního stavu dostatek podkladů k posouzení a k přijetí posudkového závěru, že žalobkyně je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III. (těžká závislost) ve smyslu zákona o sociálních službách.

Podle ust. § 7 odst. 1 věty první zákona č. 108/2006 Sb., zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, příspěvek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby.

Podle ust. § 9 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevychází z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách, pro uznání závislosti v příslušné základní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopností zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

Podle § 1 odst. 2 vyhl. č. 505/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, schopnost osoby zvládat základní životní potřeby se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce.

Podle § 1 odst. 2 vyhl. č. 505/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby.

Podle § 1 odst. 4 téže vyhlášky, za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby, neumožňuje základní životní potřeby v přijatelném standardu.

Podle § 2 odst. 1 téže vyhlášky, při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.

Podle § 2a citované vyhlášky, pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Podle přílohy č. 1 vyhl. č. 505/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů – vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby b) orientace: za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

Krajský soud v posuzované věci zastává názor, že žalovaný odkazem na závěry Posudkové komise MPSV řádně vysvětlil, z jakých důvodů bylo rozhodnuto o snížení příspěvku na péči, respektive, na základě jakých zjištění bylo dospěno k závěru o schopnosti žalobkyně zvládat namítanou základní životní potřebu b) orientace a v čem spočívala nesprávnost závěru lékaře okresní správy sociálního zabezpečení v roce 2011, že žalobkyně uvedenou základní životní potřebu nezvládá, respektive řádně odůvodnil své závěry, že žalobkyně zvládala orientaci již v roce 2011 a zvládá ji i k datu od 9.9.2014, tj. i k 1.2.2015, od kteréhožto data došlo ke snížení příspěvku na péči. V daném případě je posudkový závěr Posudkové komise MPSV ze dne 16.4.2015 a ze dne 11.6.2015 podložen nejen podkladovou dokumentací, ale také v souladu s § 25 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů vychází i z vlastního posouzení zdravotního stavu žalobkyně na jednání posudkové komise dne 11.6.2015 za účasti zmocněnkyně žalobkyně. Soud považuje za podstatné zdůraznit, že správní orgány při posuzování stupně závislosti žadatele o příspěvek na péči zkoumají zvládnutí základních životních potřeb v přijatelném standardu (tedy pouze v určitém základním rozsahu), nikoliv, jestli je posuzovaná osoba schopna tyto své potřeby obstarávat ve stejné míře, jako v případě absence zdravotního postižení. Na základě shromážděné spisové dokumentace dospěl soud k závěru, že žalobkyně zvládá základní životní potřebu b) orientace v rozsahu, v jakém ji vymezuje vyhláška č. 505/2006 Sb. Jak výše uvedeno za schopnost zvládat základní životní potřebu orientace se podle bodu b) přílohy 1 – vymezení schopností zvládat základní životní potřeby – uvedené vyhlášky, považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat. Soud je přesvědčen, že žalobkyně tuto potřebu zvládá. V průběhu řízení před správním orgánem bylo prokázáno, že žalobkyně je orientována místem, časem i osobou, má

přiměřené duševní kompetence a orientuje se v obvyklém prostředí. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ve věci sp. zn. 3 Ads 69/2014 konstatoval, že schopností orientace ve smyslu § 1 písm. b) vyhlášky č. 505/2006 Sb. je třeba rozumět orientaci pomocí smyslů – zraku a sluchu – s dostatečnou duševní kompetencí reakce na nastalé situace. Ze zdravotní dokumentace a z jednotlivých posudků a sociálního šetření a vyšetřením žalobkyně před posudkovou komisí vyplývá, že takovými schopnostmi žalobkyně disponuje. Žalobkyně má přiměřenou paměť a normální intelekt, zvládá studium, při němž je nepochybně potřeba orientace předpokladem zvládnutí učiva. K žalobní námitce žalobkyně o nutnosti doprovodu soud uvádí, že stěžejní příčinou potřeby doprovodu žalobkyně do školy a ze školy a ve škole samé není neschopnost smyslová, nýbrž neschopnost fyzická, která byla ohodnocena v rámci základní životní potřeby mobilita.

Krajský soud s ohledem na výše uvedené žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 1.12.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně